

két vitatható rím között indult bekeríteni a filozkodás melynek addig inkább verne őserdőben lepkészkedő hibbant professzora volt kedvelt asszociális párja néhány kritikai böffenet után viszont már duplán úgy éreztem nem éltem hiába szinte sok ahogy szentimentális zöngemények mellett vagdalkozom s a gyengére sikeredett orosz bizonyítvány mellől a mezőny végéről fordítom a kozákokat a hazai szókészletből a kgst szellemében a száraz ragozáshoz mérve agglutináló nagy honi hangulatokat lapátolok miközben – talán ez csúnya szerénytelenség a váltakozó konstrukciók mentén először érteni vélem szakmám anyagát a nyelvet e riadalom már olyan etap mivel senki sem feleselhet eldől a menetelés iránya megannyi gondom van persze a családra jólnevelten kötögetem a felmenőkkel rendszeresen a kötelező kompromisszumot s mint ködös időkben a lassú komp hajladozom a feszültségek partjai között csilla még most kanyarodik az utolsó évré felvillan szemünkben az áporodott kispolgárság fölállalt reménye míg föl nem lendül a varsói szerződés rücskös ujjá svejkként naftalinos zubbonyba bújok újra

Turbuly Lilla

SAKKÓRA

Léptél, az óra lecsapva, vársz.
Meg kéne javítani végre.
Vagy csak képzelem, hogy az én
térfelemen gyorsabban ketyeg?
Különben meg, ha ezt akartad
hallani, tessék: külön időt
használunk. Fogy. Talán még
nem vészesen. Csak az a biztos,
hogy egyszerre nem működünk.

HÉT ÉS FÉL

Hét éve volt, hogy azt mondtam magamba'
(már egyetlen sejtem sem ugyanaz),
mi lenne, mondd, ha fél éved maradna,
egy utolsó tél, rövidke tavasz.

(„Habár ez itt egy jól körülírt képlet,
várjuk meg mégis, mit mond a lelet.”
És várni kellett két hetet, míg kész lett,
alig éreztem a tűhegynyi sebet.)

És eljutottam persze Amszterdamba,
még búcsúzni sem kellett senkitől,
ki később hagyott váratlan magamra,
úgy válhatott, mint bárki bárkitől.

Forog fejemben mégis az az este:
hogyan verte az ablakot az eső!
Ha az embernek gáncsot vet a teste,
megrémül, sír, majd papírt vesz elő.

Mit ér egy lista árulások ellen,
akár a test teszi, akár ha más?
Megváltozott minden egyes sejtem.
Az árnyék maga a nagyobb árulás.

Filip Tamás

TANÚK

A látogatók körben állnak,
beszédük elhal, mikor egy néma
mozdulattal jelt ad a szobrász.
A segéd az öntőformára ugrik.
Ebből nem lesz még egyszer szobor,
megsemmisül, mi egyszer dajkálta már
a beléje öntött izzó anyát és gyermekét.
A tanúk látják, az emlőn hatalmas seb
tátong, a mellbimbót szájában tartó
csecsemő arca is eltorzul, aztán
széttörik a csizmás lábak alatt.
A fém már megszilárdult, a két
szereplő egyetlen tömbbe fogva
öleli egymást egy többé már nem
ismételhető, szoros mozdulattal.

TOLL, PAPÍR

Egy kitölthetetlen kérdőív, megint.
Sunyi elágazások, csillag, lábjegyzet,
két csillag, lábjegyzet megint.
Az útmutató még homályosabb,
a kérdezőt elfogta a hatalmi mámor,
firtatja szokásaid, miközben nyájasan
úgy tesz, mintha nem is lenne kíváncsi
a válaszodra. De azt biztosan nem te
döntöd el, hogy mit érdemel az a bűnös, aki
nem válaszol, vagy hazudik a kérdőíveken.

Este van, a tollhegy hajóorr, fekete vizet
hasít, s hogy előrejutsz, illúzió: elakadtál
a kérdések zátonyain. A különbség csak
annyi, hogy most te kérdezel. Keménynek
szeretnéd hinni magad, céltudatos kapitánynak,
a világ így-úgy felel is néha, de legtöbbször
becsap, elaltatja a gyanakvásod, és csak
a papír telik meg lassan betűiddel. A konok
hullámok megfeneklett hajóhoz csapódnak.

SZÁJJAL ÉS LÁBBAL

Tudom, kiktől van ez a Folyópart, egy
csomagban kaptam a Tavasz réttel,
a Szénaboglyával, a Virágzó barackfával
együtt. Szájjal és lábbal festették
a hozzám hasonló jámboraknak.
– Megint eszükbe jutottam – fogadtam
sóhajtva, mint mindig... Valamit kellett
fizetnem érte, hogy legyen ecset meg
festék a téli kollekciónak is.
Aztán, amikor nem látta senki, próbáltam
írni úgy, hogy fogammal tartom a tollat,
de nem jutott eszembe, csak néhány
kusza gondolat. Elszégyelltem magam:
ez olyan ostoba kísérlet, hogy
nem is szabad sikerülnie.